

Sygn. akt V CZ 152/12

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku M. K.

przy uczestnictwie A. K.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 maja 2013 r.,

zażalenia uczestnika postępowania na postanowienie Sądu

Okręgowego w Ś.

z dnia 14 września 2012 r.,

**oddała zażalenie i zasądza od uczestnika na rzecz
wnioskodawczynie kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem
kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Ś. odrzucił skargę kasacyjną uczestnika od postanowienia tego Sądu z dnia 19 czerwca 2012 r. Przyjęte zostało w uzasadnieniu, że w sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności pomiędzy małżonkami, wartością przedmiotu zaskarżenia, od której art. 519¹ § 2 k.p.c. uzależnia dopuszczalność skargi kasacyjnej, jest wartość poszczególnych praw i rzeczy, których objęcie lub nieobjęcie orzeczeniem sądu albo sposób ich podziału kwestionuje skarżący, a także wartość dochodzonych roszczeń, będących przedmiotem podziału. Zasadą jest, że wartość ta nie przekracza wartości udziału skarżącego w majątku wspólnym. Udział uczestnika w majątku wspólnym obejmuje kwotę 148229,37 zł, a w skardze kwestionuje on trafność objęcia orzeczeniem nieruchomości o wartości 126999,56 zł. Wskazanie zatem wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 155000 zł nie znajduje uzasadnienia.

Uczestnik w zażaleniu domagał się uchylenia postanowienia, zarzucił że przedmiotem wyceny było jedynie spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego i samochód marki Mercedes Vito. W odniesieniu do nieruchomości przyjęta została jako wartość cena jej zakupu sprzed wielu lat, mimo zmian cen rynkowych oraz poczynienia nakładów w postaci ogrodzenia, uzbrojenia i fundamentów, których wartość obejmuje kwotę 40000 zł. Ustalenie zatem wartości przedmiotu zaskarżenia na sumę niższą od 150000 zł pozostaje w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. W sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności między małżonkami, która należy do tzw. spraw działowych, w razie wniesienia apelacji lub skargi kasacyjnej, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły nie może przekraczać wartości udziału uczestnika w dzielonym majątku, jeśli nie jest podważana zasada działu albo wartość konkretnego składnika majątkowego, roszczenia lub interesu, którego dotyczą wnioski. Oznaczenie w skardze kasacyjnej, zgodnie z art. 398⁴ § 3 w związku z art.

13 § 2 k.p.c., wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążące dla Sądu drugiej instancji, jak i Sądu Najwyższego, który może tę wartość korygować, stosownie do poczynionych w sprawie ustaleń, pomijając zasady objęte art. 25 i art. 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, niepubl.; z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, niepubl.; z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004/1/11; z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 34/06, niepubl.). Wartością przedmiotu zaskarżenia w sprawach działowych jest wartość konkretnego interesu skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CZ 118/06, niepubl.; z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 107/09, niepubl.; z dnia 9 lipca 2009 r., I CSK 117/09, niepubl.; z dnia 16 listopada 2011 r., IV CSK 280/11, niepubl.), a nie wartość przedmiotu działu. W rozpoznawanej sprawie niezaskarżenie przez uczestnika postanowienia Sądu pierwszej instancji ma ten skutek, że może on kwestionować jedynie pogorszenie jego sytuacji dokonane postanowieniem Sądu Okręgowego, wydanym w następstwie rozpoznania apelacji wnioskodawczyni. Uczestnik w skardze kasacyjnej podważa orzeczenie Sądu drugiej instancji w zakresie przyjęcia, że własność opisanej nieruchomości objęta jest wspólnością majątkową małżeńską. Oponując przeciwko takiemu twierdzeniu wnioskodawczyni, nie sprzeciwiał się on wartości nieruchomości nabytej w dniu 17 września 2009 r., nie składał żadnych wniosków dowodowych zmierzających do jej wyceny, nie podał, że poczynione zostały na niej nakłady. Dokonane zatem przez Sąd drugiej instancji ustalenia co do tej nieruchomości są wiążące. W tej sytuacji wartością przedmiotu zaskarżenia jest przyjęta przez Sąd drugiej instancji wartość tego składnika majątkowego, którego zaliczenie do majątku wspólnego uczestnik podważa. Skoro jest ona niższa od wartości określonej w art. 519¹ § 2 k.p.c., to skargę kasacyjną należało uznać za niedopuszczalną.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik zainicjowanego postępowania, przewidzianej art. 520 § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 8 pkt 6 w związku z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).